

ริบบิ้นสีฟ้า

นาวาอากาศเอก ปภังค์ก สยแจ้ง

ผมได้อ่านเรื่องนี้จาก... นานาสาระ ธรรมะสวัสดิ์: ฉบับที่ 6425 และอาจจะมีหลาย ๆ คน ได้ส่งเรื่องนี้ให้ท่านแล้วทางเมล์ แต่ผมเห็นว่าเป็นสาระประโยชน์ในการเตือนใจในภาวะที่มีแต่เรื่องราวร้าย ๆ เกิดขึ้นทุกวัน จนทำให้หลาย ๆ คนละเลยการยกย่อง ชมเชย และการให้กำลังใจ ซึ่งกันและกัน จึงใคร่ขอถ่ายทอดเรื่องนี้ไว้เป็นข้อคิด ข้อเตือนใจครับ เรื่องมีอยู่ว่า

ครูคนหนึ่ง ที่รัฐนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ตกลงใจจะแสดงความชื่นชมนักเรียน ระดับไฮสคูลชั้นปีสุดท้าย ที่เธอสอนด้วยการบอกเขาเหล่านั้นว่า แต่ละคนมีคุณค่าพิเศษต่างจากคนอื่นอย่างไรบ้าง

เธอเรียกนักเรียนทุกคนไปหน้าชั้นที่ละคน แรกสุดเธอบอกแต่ละคนว่า พวกเขามีคุณค่าเพียงใดทั้งต่อตัวครูผู้สอน และต่อเพื่อนร่วมห้อง จากนั้นเธอก็มอบริบบิ้นสีฟ้าพิมพ์ด้วยตัวหนังสือสีทอง เป็นของขวัญให้ ข้อความบนริบบิ้นเขียนว่า “**ฉันเป็นคนมีคุณค่า**”

จากนั้นครูได้ให้นักเรียนทำงานกลุ่มของชั้น ขึ้นมาชั้นหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อดูว่าการแสดงความชื่นชม ยกย่องผู้อื่น ส่งผลอย่างไรต่อคนในชุมชน

เธอมอบริบบิ้นแก่นักเรียนคนละสามเส้น ให้นักเรียนเผยแพร่การรับรู้ และชื่นชมคุณค่าผู้อื่นในวงกว้างออกไป จากนั้นนักเรียนจะต้องติดตามผล และดูว่าใครยกย่องชมเชยใครบ้าง แล้วนำกลับมารายงานในห้องภายในหนึ่งสัปดาห์

นักเรียนชายคนหนึ่ง ได้เข้าพบผู้บริหารระดับรองที่ทำงานในบริษัทใหญ่ เพื่อยกย่องชายผู้หนึ่งที่ได้เคยช่วยเขาวางแผนอาชีพในอนาคต แล้วมอบริบบิ้นติดให้บนเสื้อเชิ้ต จากนั้นก็มอบริบบิ้นอีกสองเส้นที่เหลือพร้อมกับกล่าวว่า..

‘ผมและเพื่อน ๆ กำลังทำงานกลุ่มของชั้นเรียนเกี่ยวกับเรื่อง การแสดงความยกย่อง ชื่นชมผู้อื่นครับ ผมอยากขอให้คุณช่วยหาใครสักคนที่คุณต้องการยกย่อง แล้วให้ริบบิ้นนี้แก่เขา ส่วนอีกเส้นก็ให้เขาไว้สำหรับมอบให้คนต่อไปเพื่อเผยแพร่

การยกย่องชื่นชมนี้ให้กระจายต่อไป แล้วช่วยกลับมาบอกผมด้วยครับ ว่าผลเป็นอย่างไรบ้าง'

และในวันเดียวกันนั้น ผู้บริหารท่านนี้ ได้เข้าพบเจ้านายเขาซึ่งเป็นคนที่ใครๆ ก็รู้จักดีว่า ท่านเป็นบุคคลที่มีอารมณ์ร้าย เกรี้ยวกราด

ชายคนนั้นนั่งลงคุยกับเจ้านาย บอกเจ้านายว่าลึกๆ เขายกย่องชื่นชมเจ้านายว่าเป็นผู้มีหัวคิดสร้างสรรค์ระดับอัจฉริยะ ดูเหมือนเจ้านายเขาจะประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาถามเจ้านายว่าจะยินดีรับรับบิ้นสีฟ้าเป็นของขวัญแสดงความชื่นชม และอนุญาตให้เขาติดรับบิ้นให้ได้หรือไม่ เจ้านายผู้ประหลาดใจตอบว่าได้ เขาจึงติดรับบิ้นสีฟ้าเส้นนั้นบนปกเสื้อนอกบริเวณเหนือหัวใจ

เมื่อเขามอบรับบิ้นเส้นสุดท้ายแก่เจ้านาย เขาบอกเจ้านายว่า ช่วยอะไรผมสักอย่างได้ไหมครับ ผมอยากให้เจ้านายช่วยส่งต่อรับบิ้นเส้นสุดท้ายที่เหลือนี้ ด้วยการยกย่องชื่นชมใครสักคน เพราะพ่อหนุ่มที่ให้รับบิ้นผมมาเป็นคนแรก กำลังทำงานกลุ่มของชั้นเรียนอยู่ เขาอยากให้ช่วยกระจายการยกย่องชื่นชมนี้ให้เผยแพร่ไปในวงกว้างเพื่อดูว่าการทำแบบนี้จะส่งผลต่อใครๆ อย่างไรบ้าง

คำวันนั้นชายผู้เป็นเจ้านายกลับบ้านไปหาลูกชายวัยรุ่นอายุสิบสี่ปี เขาเรียกลูกชายให้นั่งลง แล้วกล่าวว่าวันนี้เกิดเรื่องเหลือเชื่อที่สุดกับพ่อ ตอนอยู่ห้องทำงานลูกน้องพ่อคนหนึ่งเข้ามาบอกว่า เขาชื่นชมพ่อ แล้วให้รับบิ้นเส้นหนึ่งเป็นการยกย่องว่าพ่อเป็นอัจฉริยะในเรื่องความมีหัวคิดสร้างสรรค์ ลองนึกดูเขาคิดว่าพ่อก็มีหัวคิดสร้างสรรค์เข้าขั้นอัจฉริยะเขี้ยวนะ แล้วเขาก็เอาริบบิ้นเส้นนี้ที่เขียนว่า **ฉันเป็นคนมีคุณค่า** ติดให้บนปกเสื้อนอกตรงหัวใจนี้แล้วยังให้รับบิ้นพ่อมามากเส้นให้พ่อมองหาใครสักคนที่จะยกย่องชื่นชมต่อ

ระหว่างที่พ่อขับรถกลับบ้านก็คิดว่ารับบิ้นเส้นนี้จะให้ใครดี แล้วพ่อก็นึกถึงแก พ่ออยากชื่นชมแกนะ วันๆ พ่อทำงานยุ่งเหยิงมาก พอกลับมาบ้านก็ไม่ค่อยได้ใส่ใจแกเท่าที่ควร บางทียังอาละวาดเรื่องแกเรียนได้เกรดไม่ดี เรื่องทำห้องนอนรก แต่อย่างไรไม่รู้สิ วันนี้พ่อกลับอยากนั่งลงตรงนี้กับแก อยากบอกว่า แกมีค่ากับพ่อมากแค่ไหน เพราะนอกจากแม่แกแล้ว ก็มีแกนี่แหละที่เป็นคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตพ่อ แกเป็นเด็กที่ยอดเยี่ยมเลยแหละ แล้วพ่อก็รักแกมากนะ...

เด็กหนุ่มผู้ตื่นตะลึงเริ่มสะอื้นไห้ โดยที่เขาไม่อาจหยุดร้องให้ได้ ร่างสั่นเทา ไปทั้งตัวเขาเงยหน้ามองผู้เป็นพ่อแล้วกล่าวทั้งน้ำตาว่า “พ่อครับเมื่อตอนเย็นผมอยู่บนห้อง นั่งเขียนจดหมายถึงพ่อกับแม่เพื่ออธิบายว่าทำไม **ผมถึงฆ่าตัวตาย** แล้วก็ **ขอให้พ่อยกโทษให้ผม** ผมตั้งใจจะฆ่าตัวตายคืนนี้ตอนพ่อหลับ ผมคิดว่าพ่อไม่เคยแคร์ผมเลย จดหมายฉบับนั้นยังอยู่บนห้องครับ แต่ผมคิดว่าผมคงไม่ต้องการมันแล้วครับ’

พ่อของเด็กหนุ่มเดินขึ้นไปบนห้อง พบจดหมายข้อความสะท้อนใจบรรยายถึงความเจ็บปวดและทุกข์ทรมานของลูก จดหมายฉบับนั้นจำหน้าถึงพ่อกับแม่

ชายผู้เป็นเจ้านายกลับไปทำงานอย่างเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เขาเลิกเป็นคนขี้โมโห และพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้พนักงานใต้บังคับบัญชาของเขา **รู้ว่าพวกเขามีค่า** อย่างไรก็ตาม ส่วนชายผู้เป็นนักบริหารระดับรองก็ยังคงช่วยให้คำแนะนำเด็กหนุ่มอื่นๆ ต่อบ้างอีกหลายคน เกี่ยวกับเรื่องการวางแผนอาชีพในอนาคตแล้วก็ไม่เคยลืมบอกเด็กเหล่านั้นว่า แต่ละคนมีคุณค่าต่อชีวิตเขาอย่างไรบ้าง หนึ่งในนั้นก็คือเด็กหนุ่มลูกชายของเจ้านายเขาด้วย

ส่วนเด็กหนุ่มกับเพื่อนร่วมชั้น ก็ได้เรียนรู้บทเรียนที่มีค่าเรื่องหนึ่ง นั่นคือ **เราต่างเป็นคนที่มีความสำคัญต่อกันทั้งสิ้น**

ถ้าคุณมีใครสักคนที่มีความหมายกับคุณมาก ก็ขอให้คุณส่งข้อความนี้ไปให้เขาหรือเธอผู้นั้น เพื่อให้เขาได้รับรู้ความรู้สึกของคุณ คุณไม่มีทางรู้หรือว่าการให้กำลังใจเล็กๆ น้อยๆ มีความสำคัญแค่ไหนกับคนสักคน ส่งเรื่องนี้ไปยังคนทุกคนที่คุณเห็นว่ามีความหมายต่อคุณ มีความสำคัญต่อคุณหรืออาจส่งไปให้ใครสักคน ที่มีความหมายต่อคุณมากที่สุด หรือคุณอาจจะแค้ยิ้มที่ได้รู้ว่า มีใครบางคนคิดว่าคุณเป็นคนสำคัญ